

ІДЕ СЕЛОМ ЖІНКА...

...Іде селом білява, гарна жінка. Привітно посміхається до перехожих, щиро вітається з усіма, кого зустріне на шляху. Багато років ходить вона цим путівцем. Здається навіть, що на дорозі з Сергіївки у Посягву їй добре відомий кожен камінець, кожна вибоїна.

Втім, воно й не дивно. Адже тут, на селі, пройшла її юність і частина молодості. Тут спіткало і перше лихо — арешт батька.

Так, його забрали енкаведисти. Надовго. На багато років, котрі як «ворог народу» провів в одній із нір зловісного ГУЛАГу.

Що й казати, тяжко було. Мати лишилась з двома доньками. Марія — старша. Тож доводилось і за меншою доглядати, і матері по господарству допомагати. А коли підросла, пішла працювати в колгосп ланковою.

Але так вже викроне наше життя: горе горем, а радість радістю. Та й

забувається за пісню напівсирітство. Ну, а співала — рівних не було: і поле, і тік, і домівка чули її чарівний голос.

Почули його і ті, хто повинен таке чути. Почули і вирішили послати дівчину на курси керівників гуртків художньої самодіяльності. Та Марія не погоджувалась. Довго не погоджувалась. Однак — вмовили.

Десять місяців промайнуло, як один день. А як переступила затим поріг сільського клубу, то аж за голову взялася. Ні вікон, ні дверей, ні підлоги людської. Натомість кілька лавок на битій землі, незатишно, вогко, холодно.

«Ні, не бути такому», — сказала собі Марія. Сказала і нумо стукати в усі двері, просити, доводити, сваритися. І — не один і навіть не два

рази — втричі, в п'ять разів більше переступала поріг відповідних інстанцій.

Дехто тільки обіцяв. Інші допомагали. Проте Марія не відступала. Не могла відступити. Не така вона людина. Не та в неї вдача. В народі кажуть: «Хто стукає, тому відчиняють».

Відчинили. В тому числі і двері в новий клуб. Свіженький, щойно збудований, з запахом фарби і свіжоструганих дошок.

Затим в клубі стали працювати гуртки, забило джерело місцевої художньої самодіяльності. Далі — більше. Організували жіночий вокальний ансамбль, хор; почали проводити концерти, вечори відпочинку, ставити спектаклі.

Той, хто приїздив у Посягву вже в наш час, скаже: «Не клуб там —

світлиця».

Не така вже й легка робота завклубом. Багато клопотів потребує організація того чи іншого заходу, сам нічого не зробиш без людей, молоді. А їх же ще й потрібно попросити, вмовити, якщо хочете. Коли вирує дискотека, туди, як метелики на світло вночі, злітається різна молодь. Є стримані, спокійні, ввічливі. Але на десяток нормальних знайдеться і такий, що цій вечір спокою не дасть. А ще ж треба і додому йти. А ніч темна-темна...

Однак і без роботи не життя. За чверть століття, протягом котрого завідує клубом у Посягві, так звикла до всього цього, що просто замовкає, коли хтось запитає про перехід на іншу роботу.

...Іде селом білява, гарна жінка. Іде на роботу Марія Петрівна Боярчук.

Віра КИРИЛЮК,

зав. клубом села М'ятин.